

inden forældelsesfristens udløb, indrømmes en vis kortere frist – efter udvalgets forslag 1 år – efter foranstaltningens ophør, således at »egentlig« afbrydelse kan ske inden for denne tillægsfrist, selv om forældelsesfristen ellers ville være udløbet i mellemtiden. Der forekommer således en række situationer, hvor det på den ene side ikke synes rimeligt over for skyldner at tillægge foranstaltningen virkning som en »egentlig« afbrydelse, der medfører, at en helt ny forældelsesfrist begynder at løbe, men hvor det på den anden side heller ikke synes rimeligt over for fordringshaver, at forældelse indtræder, mens foranstaltningen pågår eller umiddelbart efter dens ophør.

Den ordning, at fordringshaveren får en tillægsfrist på 1 år til at forfølge sagen, bør efter udvalgets opfattelse ikke kunne medføre, at forældelse indtræder på et tidligere tidspunkt, end hvad der følger af de almindelige forældelsesfrister, og udvalget foreslår derfor, at de enkelte lovbestemmelser om foreløbig afbrydelse udformes således, at forældelse *tidligst* indtræder 1 år efter foranstaltningens ophør.

I det følgende gennemgås de forskellige tilfældegrupper, hvor udvalget foreslår regler om foreløbig afbrydelsesvirkning.

3.3.2.1. *Retssag eller andet retsligt skridt, der ikke fører til realitetsafgørelse*

Det følger af gældende ret, at hvis et retsligt skridt ikke fører til forlig eller realitetsafgørelse, skal det forfølges uden uforødent ophold for at bevare den fristafbrydende virkning.

Udvalget finder, at der bør indføres en lovregel, der regulerer dette spørgsmål mere præcist. Det foreslås derfor, at der indføres en regel om en vis tillægsfrist for kreditor i tilfælde, hvor et retsligt skridt ikke fører til forlig eller realitetsafgørelse, f.eks. hvis sagen afvises, fordi den er anlagt ved et forkert værneting, eller fordi fordringshaveren eller i givet fald dennes advokat ved en fejl er udeblevet fra et retsmøde. Den foreslåede regel skal ikke finde anvendelse, hvis det retslige skridt åbenbart ikke kunne føre til en realitetsafgørelse, jf. nedenfor.

Efter udvalgets opfattelse bør den efterfølgende frist for opfølgning af et utjenligt retsskridt have en bestemt længde. Det kriterium, som anvendes i dag, »uden uforødent ophold«, giver en større fleksibilitet end en fast frist, men på den anden side har dette kriterium givet anledning til mange tvister.

Med hensyn til spørgsmålet om fristens længde er udvalget af den opfattelse, at en frist på 6 måneder i reglen ville være tilstrækkelig, når et sagsanlæg mv.

er blevet afvist. Som det fremgår nedenfor finder udvalget imidlertid, at fristen for opfølgende sagsanlæg i en række andre tilfælde bør være 1 år, og udvalget finder det mest hensigtsmæssigt, at tillægsfristen altid har samme længde. Derfor foreslår udvalget, at fristen for at følge utjenlige retslige skridt op generelt fastsættes til 1 år.

Udvalget finder, at fordringshaveren ikke bør kunne påberåbe sig tillægsfristen i tilfælde, hvor den pågældende selv er skyld i, at det retslige skridt ikke fører til en realitetsafgørelse. Udvalget foreslår på denne baggrund, at udskydelsen af forældelsen ikke kan påberåbes, hvis det retslige skridt åbenbart ikke kunne føre til en realitetsafgørelse, hvis fordringshaveren hæver sagen, selv om en realitetsafgørelse kunne være opnået, eller – for så vidt angår betalingspåkrav – hvis det beror på fordringshaverens valg ved indleveringen af betalingspåkrav til fogedretten, at en realitetsafgørelse ikke træffes, jf. retsplejelovens § 477 b, stk. 4.

Endvidere foreslår udvalget, at reglen om tillægsfristen også skal gælde, hvis fordringshaveren inden forældelsesfristens udløb har indgivet konkursbegæring, uden at konkursdecret er afsagt, eller hvis fordringshaveren har iværksat forfølgning i form af udlæg, tvangsauktion, arrest eller tilbagetagelse af løsørestande, der er solgt med ejendomsforbehold, uden at fogedforretning eller auktion er nået at blive afholdt.

Herudover foreslår udvalget en lignende regel for tilfælde, hvor en fordring inden forældelsesfristens udløb er anmeldt i et konkurs- eller dødsbo, men ikke bliver anerkendt. Det foreslås således, at fordringen mod skyldneren personlig eller dennes arvinger i disse tilfælde tidligst forældes 1 år efter meddelelsen om, at der er truffet afgørelse om, at fordringen afvises, eller, hvis en sådan afgørelse ikke træffes, fra boets slutning. Ved at fastsætte fristen på denne måde omfattes både det tilfælde, at en fordring er blevet afvist, og det tilfælde, at boet slutes uden prøvelse af fordringerne.

Der foreslås en tilsvarende regel, hvor en fordring inden forældelsesfristens udløb er anmeldt i forbindelse med åbning af tvangsakkord, indledning af gældssaneringssag eller indkaldelse, hvor skyldneren har udstedt proklama.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.3.2.1.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 20 og bemærkningerne hertil.